

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Jacek Wygoda (sprawozdawca)

Ławnik Zofia Rynkiewicz

Protokolant Ewa Śliwa

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej, na posiedzeniu w dniach 14 i 22 lutego 2019 r., zażalenia sędziego Sądu Rejonowego w K. - J. S., na postanowienie z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt ASD – [...] Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego [...], w przedmiocie podjęcia zawieszonego postępowania dyscyplinarnego sygn. akt ASD – [...] przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w K. - J. S., o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2018.23 t.j. ze zm.),

działając na podstawie art. 77 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., o Sądzie Najwyższym (Dz.U.2018.5 ze zm.), oraz art. 433 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k. i art. 105 § 2 k.p.k.,

postanowił:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. sprostować oczywiste omyłki pisarskie, w postanowieniu Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego [...], z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt ASD – [...], poprzez wyeliminowanie z treści (sentencji i uzasadnienia) zaskarżonego postanowienia liter „**k.k.**”, w zawartych w nim sformułowaniach, odnoszących się do kwalifikacji prawnej zarzucanego obwinionemu, sędziemu J. S., przewinienia dyscyplinarnego, określających je, jako „art. 107 § 1 **k.k.** ustawy

z dnia 27 lipca 2001 r., - Prawo o ustroju sądów powszechnych”,
i nadanie im brzmienia „**art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., -
Prawo o ustroju sądów powszechnych**”.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt ASD – [...] Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny [...] postanowił podjąć postępowanie dyscyplinarne przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w K. - J. S., obwinionemu o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2018.23 t.j. ze zm., dalej: u.s.p), zawieszone postanowieniem Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt ASD – [...].

Powodem zawieszenia przedmiotowego postępowania była pełna tożsamość zarzutów w postępowaniu karnym, toczącym się przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w K. - J. S. przed Sądem Rejonowym w T., sygn. akt II K [...] oraz zarzutów w postępowaniu dyscyplinarnym zawisłym przed Sądem Apelacyjnym [...], sygn. akt ASD – [...], uzasadniająca przyjęcie, że w postępowaniu dyscyplinarnym zachodzi długotrwała przeszkoda uzasadniająca zawieszenie postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 22 § 1 k.p.k., w związku z art. 128 u.s.p, do czasu zakończenia postępowania karnego.

Wobec faktu, iż Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny [...] został powiadomiony pisemnie o zakończeniu postępowania karnego, w stosunku do sędziego Sądu Rejonowego w K. - J. S., w związku z wydaniem wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...], zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 czerwca 2018 r. sygn. IV Ka [...], którym to wyrokiem J. S. został prawomocnie uznany za winnego przestępstwa z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Z uwagi na ustanie przeszkody, dla której Sąd Apelacyjny [...] zawiesił w dniu 19 grudnia 2013 r., postępowanie dyscyplinarne przeciwko J. S., obwinionemu o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p., Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny [...], postanowił podjąć zawieszone postępowanie.

Powyższe postanowienie zaskarżył obwiniony J. S. zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a to: art. 22 § 1 k.p.k., w zw. z art. 9 k.k.w., poprzez ich błędne zastosowanie i powołując się na art. 22 § 1 k.p.k., w zw. z art. 128 u.s.p., wniósł jednocześnie o dopuszczenie dowodu z akt karnych Sądu Rejonowego w T., sygn. akt II K [...] i zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez:

1. zawieszenie postępowania dyscyplinarnego do czasu rozpoznania kasacji od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K., sygn. akt. IV KA [...],
2. ewentualne zawieszenie postępowania do czasu wydania prawomocnego wyroku przez sąd powszechny, zgodnego z obowiązującym stanem prawnym, w tym z zasadami prawnymi wpisanymi do księgi zasad prawnych SN,
3. ewentualne uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie go Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu [...] do ponownego rozpoznania,
4. w razie nie uwzględnienia zażalenia, wypowiedzenie się Sądu Najwyższego czy wskazywana Uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów – wpisana do księgi zasad prawnych, z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 10/16, miała zastosowanie w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w K., sygn. akt IV Ka [...] (k. 6-9).

Ponadto pismem z dnia 28 stycznia 2019 r., zatytułowanym „Pismo procesowe obwinionego”, J. S. wniósł o zapoznanie się Sądu z:

- treścią kasacji wywiedzionej od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 czerwca 2018r., o sygn. akt IV KA [...],
- pismem Vice Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 4 stycznia 2019 r., która zgodnie ze stanowiskiem Komisji ds. Odpowiedzialności Dyscyplinarnej Sędziów KRS, stwierdzającej rażące naruszenie prawa przez referentów sprawy Sądu Okręgowego w K., przy wydawaniu prawomocnego wyroku z dnia 5 czerwca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...] – przekazała Rzecznikowi Dyscyplinarnemu wniosek o wszczęcie wobec nich postępowań dyscyplinarnych zgodnie z art. 114 § 1 u.s.p.,
- anonimem otrzymanym na adres domowy, którego treść wraz z pismem przewodnim przesłano do akt sprawy dyscyplinarnej.

J. S. wniósł nadto o rozważenie przez Sąd Najwyższy następujących zagadnień:

1. Czy dopuszczalne jest podjęcie zawieszonego postępowania dyscyplinarnego w sytuacji, gdy w toku znajduje się postępowanie kasacyjne od prawomocnego wyroku, w razie stwierdzenia przez Sąd Dyscyplinarny, iż wyrok ten został wydany z rażącym naruszeniem prawa?
2. Czy prawomocny wyrok sądu powszechnego skazujący sędziego za przestępstwo publicznoskargowe, wydany z rażącym naruszeniem prawa procesowego, materialnego, zasadami prawnymi Sądu Najwyższego, a nadto oparty na wątpliwych ustaleniach faktycznych obliguje Sąd Dyscyplinarny do prowadzenia w całości postępowania dowodowego i ustalenia podstaw odpowiedzialności dyscyplinarnej (k. 17-19).

W uzasadnieniu swojego zażalenia J. S. przyznając, że ustała przeszkoda uzasadniająca zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wskazał na szereg okoliczności, które jego zdaniem uzasadniają dalsze zawieszenie postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przeciwko niemu. Te okoliczności jego zdaniem muszą doprowadzić do uchylenia skazującego go prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. w postępowaniu kasacyjnym, a którego wydanie spowodowało podjęcie zawieszonego postępowania.

W dniu 8 lutego 2019 r., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych wystosował do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej pismo, w którym poparł zażalenie obwinionego i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i „przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu I instancji”. Nadmieniał on także, iż prowadzone są czynności wyjaśniające „w kierunku ewentualności popełnienia przez sędziów Sądu Okręgowego w O. i Sądu Okręgowego w G. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 u.s.p., związanego z wywieraniem bezprawnych nacisków oraz wpływaniem na sędziów referentów spraw karnych prowadzonych przeciwko J. S. celem nakłonienia ich do wydania określonej treści wyroku”.

Sąd zważył, co następuje.

Zażalenie nie ma usprawiedliwionych podstaw ani nie jest zasadne.

Przedmiotem zażalenia, o którym mowa w art. 22 § 2 k.p.k., może być oprócz bezwzględnych przyczyn odwoławczych, o których mowa w art. 439 k.p.k., kwestionowanie przez skarżącego okoliczności zaistnienia lub ustania długotrwałej przeszkody, uniemożliwiającej kontynuowanie postępowania karnego. Sąd, badając wniesiony na podstawie art. 22 § 2 k.p.k. środek odwoławczy, uprawniony jest jedynie (oprócz ustalenia czy nie zachodzi, któraś z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, z art. 439 § 1 k.p.k.,) do ustalenia czy sąd pierwszej instancji zasadnie przyjął, że w postępowaniu zachodzi albo że ustała długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca jego prowadzenie. Sąd odwoławczy, rozpoznając zażalenie na postanowienie o podjęciu zawieszonego postępowania, nie może, jak chce tego skarżący, badać merytorycznej poprawności prawomocnych rozstrzygnięć sądowych zapadłych w innym postępowaniu, z powodu wszczęcia, którego zawieszono zostało postępowanie dyscyplinarne, którego stroną jest obwiniony. W szczególności, Sąd rozpoznający zażalenie na postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania, nie jest uprawniony do badania czy orzeczenia innego sądu, zapadłe w innej sprawie, nie zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa.

W przedmiotowej sprawie bez wątplenia, co przyznaje nawet sam skarżący w swoim zażaleniu, postępowanie karne, z powodu trwania którego Sąd Apelacyjny [...] wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego, zostało prawomocnie zakończone, a zatem ustała długotrwała przeszkoda, dla której zawieszono postępowania dyscyplinarne sygn. akt ASD – [...] prowadzone przez Sąd Apelacyjny [...].

Wobec ustania długotrwałej przeszkody, Sąd Dyscyplinarny miał obowiązek wynikający z art. 120 § 1 u.s.p. w związku z *a contrario* art. 22 § 1 k.p.k., podjąć zawieszone postępowanie i temu obowiązkowi uczynił zadość.

Sąd Najwyższy przypomina też, że w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym w oparciu o przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2019.52 t.j. ze zm.), obowiązuje wynikająca z art. 8 k.p.k., zasada samodzielności jurysdykcyjnej Sądu Dyscyplinarnego, z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z art. 119 i art. 120 ustawy z dnia 27

lipca 2001 r., - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2019.52 t.j. ze zm.) (zob. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 r., SNO 38/13), tym samym domaganie się oczekiwania przez Sąd Dyscyplinarny, na rozstrzygnięcie kasacji skierowanej w innym postępowaniu jest oczywiście bezzasadne. Sąd w niniejszym składzie w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt SNO 20/16, iż: „tożsamość przedmiotu postępowania karnego i postępowania dyscyplinarnego nie oznacza również tożsamości ocen prawnych (wyrok Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 września 2007 r., SNO 59/07, OSND 2007, poz. 73). Z uwagi na to, że inne są kryteria kwalifikacji czynu jako przestępstwa, a inne jako przewinienia dyscyplinarnego postępowania te są od siebie (w tym zakresie) niezależne”.

Sąd Najwyższy rozpoznając zażalenie dostrzegł, w treści postanowienia z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt. ASD – [...] Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego [...], oczywiste omyłki pisarskie, polegające na błędnym dopisaniu liter „k.k.”, w określeniu kwalifikacji prawnej zarzucanego obwinionemu, sędziemu J. S., przewinienia dyscyplinarnego „art. 107 § 1 k.k. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., - Prawo o ustroju sądów powszechnych”, podczas gdy prawidłowo należało określić ją jako: **art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001r. Prawo o ustroju sądów powszechnych**, co wymagało ich sprostowania z urzędu.

Z tych też powodów postanowiono jak w sentencji.